

Skikkelse. Med den aabne Salmebog i Haanden og uden at afbryde Ledelsen af Sangen blev han ved at stirre efter Køretøjet, indtil det forsvandt for ham i Regntykningen.

„Hvem var det, Jørgen Hansen?“ spurgte han da en lille, førladen Bondemand, som imidlertid var kommen frem i en Lo-Dør ovre paa den anden Side af Gaden.

Jørgen Hansen gav sig god Tid til omhyggeligt at rense sit Pibehoved, før han svarede. Saa sagde han meget betænksomt og med en Inderlighed, som om Talen galdt et betroet Hjerteanliggende:

„Ja se, det véd jeg saamænd itte, Pøvelsen, . . . jeg véd det saamænd itte. Men ellers var det jo Ole Olens Bæster dernøre i Lejet.“

„Ja, jeg syntes det jo nok. Og det var Kromandens nye Vogn. Men hvem var det, som sad indeni?“

„Ja se, det kan jeg sandelig itte sige, Pøvelsen, . . . nej, jeg kan mente itte. Kanskeens det var no'en af disse hersens Bademennesker, der er ventendes dernøre.“

„Det er rimeligt nok, ja. Der kom jo Nogen forgangen ogsaa. Naa! . . . Jesus, dine dybe